

Rozhovor s Máriem Černým

14.08.2024

Rozhovor byl veden 1.8.2024 u příležitosti Letní školy Slovenské asociace aikido v Kroměříži. Dotazovatelem byl Ladislav Kofan.

- > [Slovenská asociace aikido](#)
- > [Aikido Dódžo Trnava](#)

O Máriovi Černém

Jak si se dostal k aikido?

Když jsem byl malý, tak jsem byl takové velmi energické dítě a máma mi doporučila, že bych se měl věnovat nějakému bojovému sportu nebo bojovému umění, abych měl tu energii více pod kontrolou. To bylo těsně po pádu komunismu. Dostal jsem se tak ke karate. A cvičil jsem ho od září roku 1990 do roku 1992. Tenkrát neexistovaly v rámci Československa jiná bojová umění. Bylo tu historické karate od šedesátých let. Od sedmdesátých let tu bylo judo. A postupně po pádu komunismu sem začaly pronikat i další bojová umění. Tehdy za komunismu bylo tu judo a karate jen taková sportovní záležitost. Velmi šlo o soutěže, vyhrávání a body a mně tam chybělo jakási hluboké poznání. Někjaká filozofická stránka, ale i hluboké poznání toho karate v tom smyslu, jako nějaké mistrovství, mistrovská technika. Tehdy jsem se o to začal zajímat. V té době vycházel v rámci Československa, tehdy o jednotlivých bojových uměních. Jak japonských, tak čínských a korejských. V rámci těchto článků zde vycházela série artiklů, kde byly prezentované techniky ve formě fotek a také zde bylo psáno o historii aikida a [O-sensei](#)ovi. Takové ty příběhy co znají všichni, že se vyhnul kučce, že kdokoliv a kdykoliv na něj mohl zatočit a vždy to věděl dopředu. Většinou takové až mysteriózní. A ta filozofie i ty ostatní věci, které se tam psaly, mne oslovily a začal jsem se zajímat, jestli v mém městě, Trnavě, nenachází aikido dódžo. Tenkrát nebyl internet, google, youtube a další takové, takže se tyto informace velmi těžko zjišťovaly. Já byl v takové partě kamarádů, kde jsme se o toto věci zajímaly. Oni sice tehdy nic necvičili, ale věděli, že dělám karate. Jeden z této party zjistil nějakým způsobem, že v Trnavě se přibližně před půl rokem otevřelo aikido dódžo a v září roku 1993 jsme objevili nějaký plakátek, že je nábor a tak jsme se tam čtyři přihlásili. Můj učitel měl tehdy šesté kjú a první rok, nebo byl to spíše půl rok, jsme neměli tatami. Veškeré cvičení i pády probíhali na parketách. Druhý rok jsme měli takové školní žíněnky. Takové kožené a velmi měkké, do kterých se zabořovaly nohy. Také tam byly gymnastické pásy, na kterých se lépe dělalo tai sabaki, ale byly pořád tvrdé na padání. Tak toto bylo moje začátky.

Kdo byl u tu dobu tvůj učitel?

Ten učitel se jmenoval Robert Zvolenský a založil to ještě s jedním mužem, který byl Tibor Bokor.

V čem té tento učitel nejvíce ovlivnil?

Nedalo by se říci, že by mě v něčem ovlivnil. Byla to jediná možnost jak cvičit aikido. Už od začátku jsem začal chodit na semináře.

Už po druhém týdnu cvičení jsme šli na seminář, a jak jsem říkal, tehdy to nebylo, že na internetu by se našly informace. To se ti prostě objevil nějaký plakátek v rukách a zjistil jsi, že je nějaký seminář, který vede 1. kjú Ferdinand Čuperka, který to též organizoval, v Nových Zámcích. Takže jedeme! Vlakem jsme jeli do Nových Zámků. Žádná GPS, žádná navigace. Podle mapy. Někde jsme měli napsanou tu adresu. Vedl to tedy Ferdinand Čuperka 1. kjú, brzy 1. dan, který byl prvním prezidentem [Slovenské asociace aikido](#). Tehdy vlastně vznikala. Poté zhruba měsíc potom byl další seminář v Martině, další v Rožumberku a tak jsme začali chodit a vlastně jsme žili od semináře do semináře. Každý dva měsíce byl nějaký seminář. Většinou právě tímto pod Ferdinandem Čuperkou a on v tu dobu začal získávat kontakty s [\[Masatomi\] Ikedou Senseiem](#), který působil ve Švýcarsku a začal cestovat do Čech. [Masatomi] Ikeda Sensei přijel do Čech myslím v roce 1994. Rok na to v červenci 1995 přijel na Slovensko a prosadil to právě Ferdinand Čuperka. Díky němu jsme se napojili na tento styl cvičení Ikedy Senseie. A v prosinci 1994 nebo v lednu 1995 přišel [Michele Quaranta Sensei](#) prvního do Trnavy, což byla taková předpříprava na příjezd Masatomi Ikedy Senseie, který přišel o pět nebo šest měsíců později, v červenci 1995 do Trnavy.

Takže nebylo to, že by mě nějak ovlivnil ten můj první učitel, ale co jsem tím chtěl říct, že to byla jediná možnost jak cvičit aikido. A pokud člověk chtěl cvičit, tak to bylo takto možné i přesto, že to bylo je 6. kjú. Dneska se na to koukáme tak, že 6. kjú je úplný začátečník, ale tehdy to byl učitel. A jiný nebyl, takže když si chtěl cvičit, tak si cvičil a když ne tak si necvičil.

Projevovalo se na tobě, že jsi předtím cvičil Gódžú-rjú karate?

Uhm, myslím, že to bylo cítit, ale mám silný pocit, že je to cítit do dnešních dnů. Mám ty silné základy karate a využívám co jsem se naučil, hlavně co se týče úderů a prezentují to stále co se týče aikida.

Kdo byl u zrodu Slovenské asociace aikido?

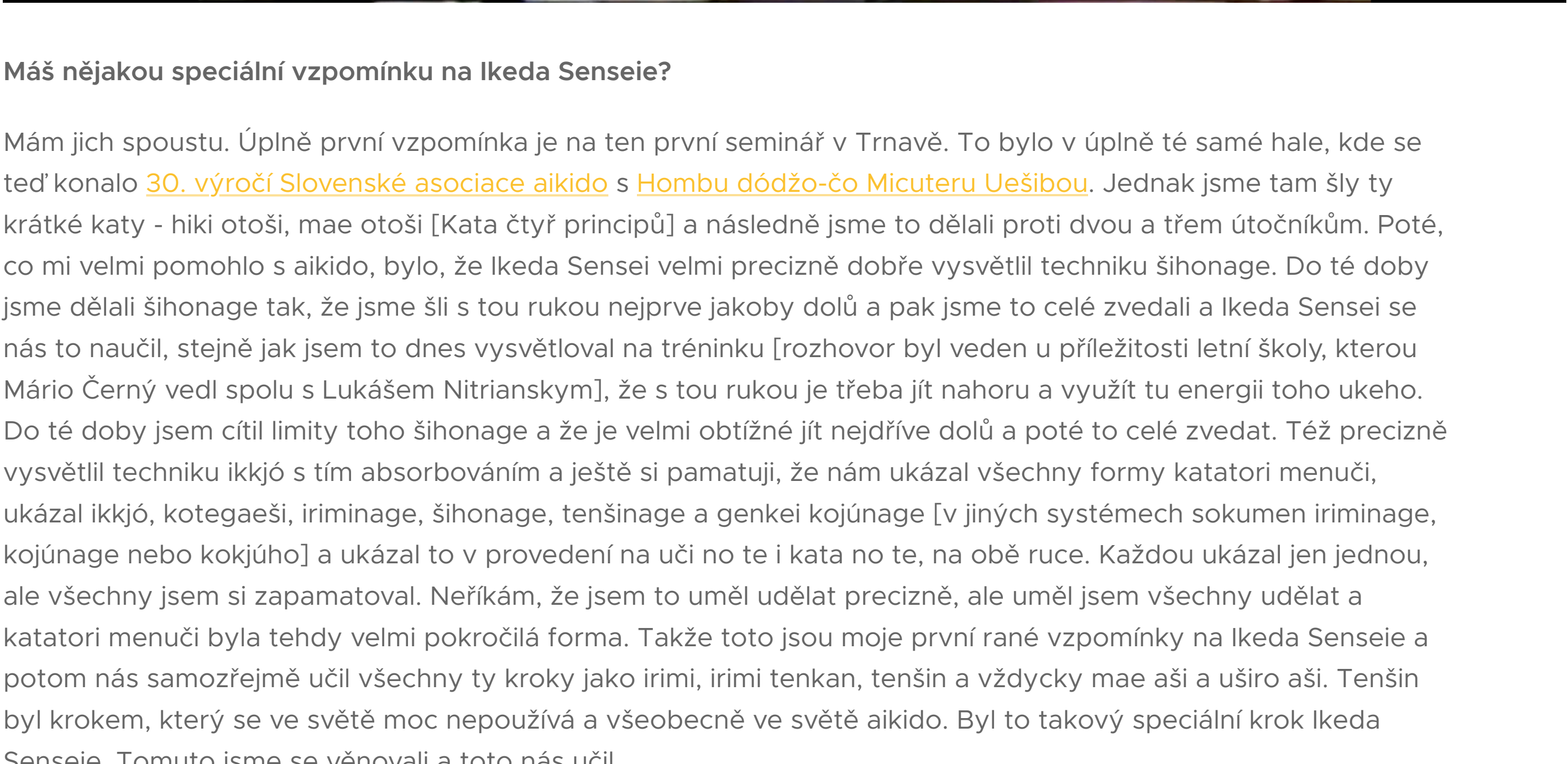
Já měl tehdy 15 nebo 16 let, takže si to nepamatuji úplně přesně, ale co si pamatuji, tak to bylo šest zakládajících klubů a Aikido Dódžo Trnava byla jedno z nich. Nevím, jestli je vyjmenuji všechny, ale bylo to Aikido Dódžo Trnava, Aikido Dódžo Nové Zámky, Haiko Dódžo Bratislava, Rožumberok, Levice a Vrábce, pokud jsem někoho zapomněl, tak se mu omlouvám, ale myslím, že to bylo těchto šest klubů. A takovým hlavním iniciátorem nebo hybatelem byl Ferdinand Čuperka. Tehdy měl první kjú a někdy v té době, okolo roku 1994, získal první dan.

Pokud vím, předchůdcem byla Československá asociace aikido, je to tak?

Na toto bylo lepší se zeptat Romana Ilavského, protože já byl tehdy velmi mladý, ale myslím, že to byla Československá federace aikido, jako předchůdce a po rozpadu Československa v roce 1992 se z Československé federace aikido vyčlenila Slovenská asociace aikido a před Českou federací se paralelně vytvořila Česká asociace aikido, ale Slovenská asociace vznikla jako nástupnická organizace Československé federace aikido, která je momentálně Česká federace aikido. (viz [Aikido v České republice](#))

Ty jsi získal 1. dan v roce 1998, to bylo na letní škole aikido?

Ne, to bylo v Trnavě v únoru nebo březnu s Ikeda Senseiem. Ikeda Sensei přišel poprvé v roce 1995, poté byla hned letní škola ve Zlatých Moravcích. Další rok 1996 nebyla letní škola. V roce 1997 byla letní škola. V roce 1998 zase nebyla letní škola. A v roce 1999 byla poprvé v Nových Zámcích, pokud si dobře vzpomínám.

Máš nějakou speciální vzpomínku na Ikeda Senseie?

Mám jich spoustu. Úplně první vzpomínka je na ten první seminář v Trnavě. To bylo v úplně té samé hale, kde se teď konalo [30. výročí Slovenské asociace aikido](#) s [Hombu dódžo-čo Micuteru Uešibou](#). Jednak jsme tam sly ty krátké katy - hiki otoši, mae otoši [Kata čtyř principů] a následně jsme to dělali proti dvou a třem útočníkům. Poté, co mi velmi pomohlo s aikido, bylo, že Ikeda Sensei velmi precizně dobře vysvětlil techniku šihonage. Do té doby jsme dělali šihonage tak, že jsme šli s tou rukou nejprve jakoby dolů a pak jsme to celé zvedali a Ikeda Sensei se nás to naučil, stejně jak jsem to dnes vysvětloval na tréninku [rozhovor byl veden u příležitosti letní školy, kterou Mário Černý vedl spolu s Lukášem Nitrianskym], že s tou rukou je třeba jít nahoru a využít tu energii toho ukeho. Do té doby jsem cítil limity toho šihonage a že je velmi obtížné jít nejdříve dolů a poté to celé zvedat. Též precizně vysvětlil techniku ikkjō s tím absorbováním a ještě si pamatuji, že nám ukázal všechny formy katatori menuči, ukázal ikkjō, kotegaeshi, iriminage, šihonage, tenšinage a genkei kojūnage [v jiných systémech sokumen iriminage, kojūnage nebo kokjūho] a ukázal to v provedení na uči no te i kata no te, na obě ruce. Každou ukázal jen jednou, ale všechny jsem si zapamatoval. Neříkám, že jsem to uměl udělat precizně, ale uměl jsem všechny udělat a katatori menuči byla tehdy velmi pokročilá forma. Takže toto jsou moje první rané vzpomínky na Ikeda Senseie a potom nás samozřejmě učil všechny ty kroky jako irimi, irimi tenkan, tenšin a vždycky mae aši a ūshiro aši. Tenšin byl krokem, který se ve světě moc nepoužívá a všeobecně ve světě aikido. Byl to takový speciální krok Ikeda Senseie. Tomuto jsme se věnovali a toto nás učil.

Měnil se styl výuky Ikeda Senseie během let?

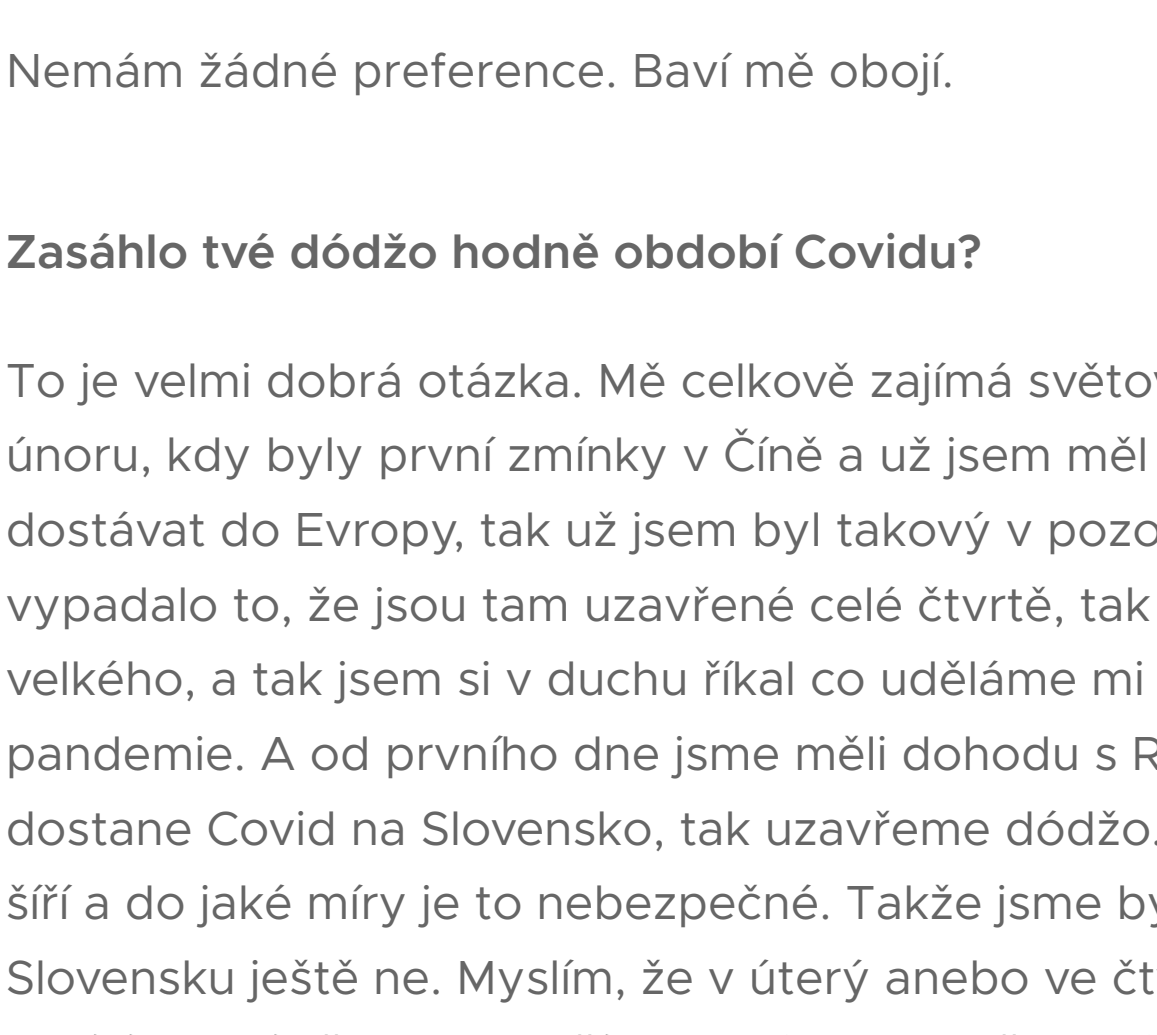
Neřekl bych, že se měnil, ale určitě to mělo jakousi kontinuitu. Řekl bych to tak, že nás posouval dále. Vybudoval nějaké základy a na těchto základech stavěl. Neberu to jako vývoj výuky, ale beru to jako náš progres, ale pamatuji si takové speciální momenty, kdy Ikeda Sensei trochu laboroval nebo hledal tu techniku a některé věci jakoby užpůsobil, ale to byly konkrétní techniky nebo konkrétní momenty v technice.

Byl tehdy stejný zkouškový řád, jako je teď?

Ne, tento zkouškový řád je od roku 1999 a v roce 1995 byl předchůdce tohoto zkouškového řádu. Nevím, jestli ve Švýcarsku byla až po 4. dan, ale my jsme měli verzi od 6. kjú do 1. danu a dále jsme ho neměli, tak nevím jestli byla verze pro 2., 3. a 4. dan. Tento zkouškový řád byl předchůdcem toho současného. V určitém ohledě zachoval některé věci, ale byl opravdu velmi překopaný a zavedl tam určitou filozofii a strukturu. Jedná z těch věcí je, že každý z těch zkoušek má 32 otázek. Neříkám, že nutné 32 technik, protože některá otázka může 2, 4 nebo i 8 technik, ale vždy je tam těch 32 otázek. Jen 6. kjú je 8 otázek a 5. kjú je 24 otázek, takže spolu to též tvoří 32 otázek. Normálně ve světě aikido, neříkám, že vždy, ale většinou, začíná zkouškou na 5. kjú. I v [Hombu dódžo](#) to tak je. Jsou učitelé, co mají i 6. kjú, ale já to chápu, tak, že pro začátečníka je velmi obtížné začít rovnou s 32 otázkami, tak to Ikeda Sensei rozdělil na dvě. Myslím, že je to lépe naučitelné pro začátečníka. A v těch osmi otázkách je skrytá celá filozofie toho didaktického systému Masatomi Ikeda Senseie. Jsou tam čtyři velké techniky: ikkjō, kotegaeshi, iriminage šihonage, které vycházejí z těch dvou technik mámy a táty tenšinage a genkei kojūnage. Z tohoto jádra se všechno potom rozvíjí do všech dalších technik.

Mluvil Ikeda Sensei o svých učitelích Hiroši Tada Šihanovi a Kišomaru Uešiba Dósuovi?

O Kišomaru Senseiovi nemluvil vůbec, alespoň co si já vzpomínám a co jsem byl přítomen na jeho seminářích. Na Tadu Senseie vzpomínal, řekl bych pravidelně. Nebylo to nějak extrémně často, ale bylo to pravidelně.

Mário Černý a Masatomi Ikeda - 2016 Zdroj: Aikido Dojo Trnava

Kdy jsi se naposledy setkal s Masatomi Ikeda Senseiem?

Osobně jsem se s ním naposledy setkal v červenci roku 2016 v Japonsku.

Jak dlouho již učíš aikido?

Já jsem začal s výukou aikido když jsem byl 2. kjú v lednu roku 1996.

Vyvíjel se tvůj systém učení nějak? A popírápádě jak?

Myslím, že se určitě vyvíjel. Byla by asi chyba, kdyby se nevyvíjel, jelikož je rozdíl když člověk dělá aikido kekněme tři, čtyř, pět let aikido a když ho dělá deset, patnáct a potom třicet let, takže určité se nějakým způsobem vyvíjel, ale sám sebe hodnotit je opravdu velmi těžké. To by byla otázka spíše na mé žáky nebo následovníky, jak se vyvíjel.

Učíš ve svém dódžo pravidelně zbraně?

Měli jsme dlouho období, řekneme patnáct let, kdy byl vždy čtvrté vyhrazený speciálně na zbraně. Bylo to džo, bokken, nebo tanto, ale vždy to byly zbraně a vždy by vždy pravidelně trénink hódžo, ale v jednu chvíli, kdy se mi narodilo dítě, už jsem nedokázal být pět dní uctýný v dódžo a tak jsme ty tréninky nějak upravili a poté v podstatě zanikly ty tréninky zbraní. Aktuálně učíme pravidelně zbraně, vždy v letní sezóně, takže začínáme někdy v půlce července do prvního září, takže celé letní prázdniny.

Tebe osobně baví více aikido se zbraněmi nebo beze zbraní? Nebo nemáš žádné priority?

Nemám žádné preference. Baví mě obojí.

Zasáhlo tvé dódžo hodně období Covidu?

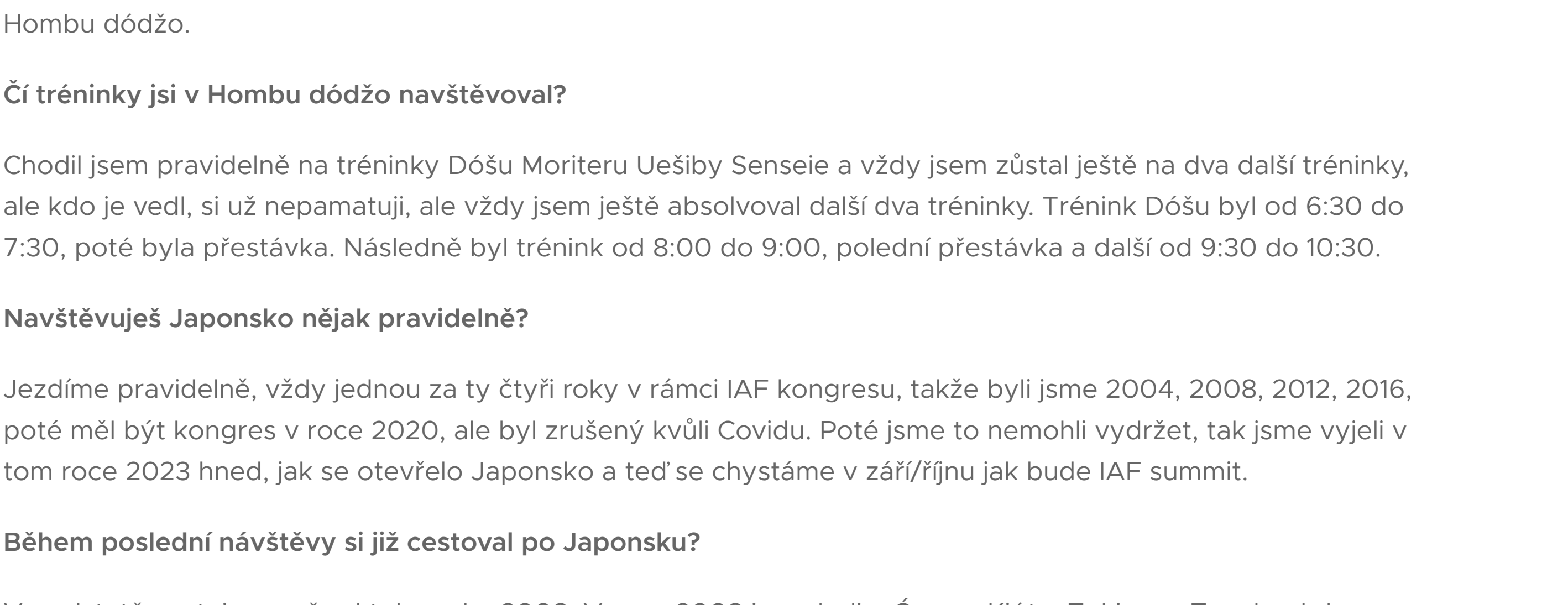
To je velmi dobrá otázka. Má celkové zájmá světové dění, takže jsem Covid zaznamenal už někdy v lednu nebo únoru, kdy byly první zmkiny v Číně a už jsem měl tehdy zdvižený prst, takový vykřičník a jak se to začalo dostávat do Evropy, tak už jsem byl takový v pozoru a když začali přicházet takové první zprávy a videa z Číny a vypadalo to, že jsou tam uzavřené celé čtvrtě, tak už jsem se mentálně připravil na to, že musíme nastat něco velkého, a tak jsem si v duchu říkal co uděláme mi až to sem přijde a jak bychom reagovali, kdyby přišla nějaká pandemie. A od prvního dne jsme měli dohodu s Romanem Ilavským, s kterým vedeme dódžo, že jakmile se dostane Covid na Slovensko, tak uzavřeme dódžo. Tehdy se ještě nevědělo co je to Covid, nevědělo se jak se to šíří a do jaké míry je to nebezpečné. Takže jsme byly v pozoru. Ve všech okolních zemích už byl Covid, ale na Slovensku ještě ne. Myslím, že v úterý anebo ve čtvrtek byl první případ na Slovensku a tak jsem rozeslal mail, že zavíráme dódžo a od dalšího dne jsme se přepnuli do online vyučování. Měli jsme několik verzí toho online vyučování. Nejprve to začalo, tak, že jsem zadal nějaké úlohy a měli se natočit, jak to cvičí. Takhle se natáčeli a posílali my to a já jim za to přiděloval body a vždy na konci jsme to ohodnotili a ten, kdo měl v skupině nejvíce bodů, ten získal nějaký dárek. Třeba bokken, džo, nebo různé aikido batohy, aikido hrníčky a takové věci. A vlastně od prvního dne do konce jsme nepřestali nikdy cvičit, protože jsme se přesunuli do online výuky. A musím říci, že jsme velmi úspěšně překnali to období Covidu, protože realně se to těchto cvičení započlo padesát procent lidí a osmdesát procent lidí zůstalo věrných Aikido Dódžo Trnava a podporovali ho, takže jsme ho nemuseli zavírat a mohli jsme po Covidu pokračovat dál. Opravdu jsme ztratili je dvacet procent členů dódžo, což vnímám jako úspěšné.

To je opravdu velmi úspěšné oproti ostatním dódžo.

Měli jsme čtyři online metody a říkali jsme tomu Virtuální skype dódžo. Na konci poslední dvě verze jsme to dělali tak, že jsme měli telefon na stativu a lidé se připojovali s domo. A my to na obrazovce sledovali a každý jeden den, měl jsme to tak pětkrát do týdne, bylo nás pět učitelů, i Roman Ilavský se zaměřil na dětský zkouškový řád, Lukáš Nitriansky se zaměřoval na taková kondiční cvičení, já jsem měl zbraně, Henrieta měla jógu a ještě tam byl jeden muž a ten měl takové dětské věci. Takže jsme byly v pozoru. Asi 50 nebo 55 procent lidí cvičilo pět dní v týdnu. A i nás to bavilo, protože jsme to udělali takovým zábavnou formou, kdo by účastník té online výuky dostal osm bodů, plus dostával extra body osm bodů když nasdíleli nějakou fotku nebo nějaké video jak cvičí doma a plus dalších šestnáct extra bodů bylo jakoby tatami waza, jelikož já jsem chodil vždy do dódžo umívat tatami a tak jsem to nasdílel a teď jsem chtěl, aby i rodiče z toho něco měli, protože pořad byli doma zavřený, tak aby jim to nezačalo lžít na nervy, tak jsme ty děti dotáhli k tomu, aby doma také uklízely, takže když ty děcka zametly celý byt nebo vytřely s mopek, tak dostaly extra 16 bodů. Takže mohli získat až 32 bodů: docházka, sdílení fotek, nebo videí a uklízení, a rodiče si to velmi chválili.

To byl tedy velmi unikátní systém.

Ano, ano. Máme z toho natočená videa, když půjdeš na naše webové stránky v sekci galerie ([Odkaz zde!](#)), tak jsou tam myslím dvě nebo tři videa z těchto Covidových cvičení, z tohoto Virtuálního skype dódžo.

V jakém roce jsi byl poprvé v Japonsku?

V roce 2004.

A jaké z toho máš vzpomínky?

Bylo to cestovat, ne jako na Mars, ale do úplně jiné země. Bylo to něco unikátního, co nikde jinde člověk nezažije a v té době byl internet ještě v plenkách a neexistovaly žádné informace, takže člověk se uctil jen na vlastní zkušenosti. Taková hlavní vzpomínka byla, že všechno tam bylo jinak, všechno bylo naopak. Nemysli v negativní slova smyslu, ale zkrátka naopak. Člověk musel mít oči na pozoru a za pochodu se všechno učit. Jak fungují všechny tyto věci až nás zavolal, tak máš pozici ruky in no te, ale když to uděláš v Japonsku, tak nikdo nepříjde, když chceš někoho zavolat, tak musíš mít pozici ruky jakoby jo no te. V podstatě všechno tam bylo naopak, třeba sprcha, když chceš tady zapnout sprchu tak tu páku taháš k sobě, ale když jš chceš zapnout v Japonsku, tak ji tlačíš od sebe. Když zamykáš dveře, tak u nás zamykáš směrem ke klíce, ale v Japonsku to máš naopak, takže vždy když jsem šel z hotelového pokoje, tak jsem si vždycky odemkl dveře a vždy, když jsem přicházel a chtěl jsem si je odemknout, tak jsem si je vždy ještě více zamkl.

Ty jsi jel do Japonska kvůli aikido anebo jsi tam jel cestovat?

Bylo to hlavně kvůli aikido. Já byl vyslán za Slovenskou asociaci aikido jako zástupce na IAF kongres, který se koná každé čtyři roky a do roku 2004 tam byla Slovenská asociace aikido schopná vyslat jen jednoho člověka, kterým jsem byl já. Do té doby na to nebyly peníze. I v tom roce 2004 o aikido extrémně drahé, ale první se povedlo Asociaci tam poslat svého zástupce jako oficiálního reprezentanta. Slovenská asociace aikido byla přijata do IAF v roce 1996 prostřednictvím Masatomi Ikeda Senseie. Roku 2000 tam zastupoval Asociaci Michele Quaranta Sensei, a v roce 2004 jsem tam šel já. Byl tam tedy i Michele Quaranta Sensei, ale já tam byl jako oficiální reprezentant. Byl jsem účastníkem kongresu a samozřejmě jsem paralelně s tím cvičil aikido. Tenkrát jsme tam necestovali, byli jsme jen v Tokiu, ale takové základní věci v Tokiu jsem tedy oběhl a samozřejmě byl jsem cvičit v Hombu dódžo.

Či tréninky jsou v Hombu dódžo navštěvová?

Chodil jsem pravidelně na tréninky Dósu Moriteru Uešiby Senseie a vždy jsem zůstal ještě na dva další tréninky, ale kdo je vedl, si už nepamatuji, ale vždy jsem ještě absolvoval další dva tréninky. Trénink Dósu byl od 6:30 do 7:30, poté byla přestávka. Následně byl trénink od 8:00 do 9:00, polední přestávka a další od 9:30 do 10:30.

Navštěvuješ Japonsko nějak pravidelně?

Jezdíme pravidelně, vždy jednou za ty čtyři roky v rámci IAF kongresu, takže byli jsme 2004, 2008, 2012, 2016, poté měl být kongres v roce 2020, ale byl zrušený kvůli Covidu. Poté jsme to nemohli vydržet, tak jsme vyjeli v tom roce 2023 hned, jak se otevřelo Japonsko a teď se chystáme v září/říjnu jak bude IAF summit.

Během poslední návštěvy si již cestoval po Japonsku?

V podstatě cestujeme už od toho roku 2008. V roce 2008 jsme byli v Ósace, Kjótu, Tokiu a v Tanabe, kde se kongres konal. Takže roku 2008 jsme byli v Tanabe a okolí, kde se to jmenuje Kumano Taiša. V roce 2012 jsme též cestovali. Byli jsme v Kjótu a okolí, takže například Nara, Heimeidži. Samozřejmě Tokio. Byli jsme v prefektuře Ibaraki, divléjší Iwamě. Plus jsme byli na tréninku v Irumě v Meišínkai dódžo, dódžo co založil Ikeda Sensei a Kamei Sensei v roce 1976 a oba trénink vedli. To samé jsme zopakovali v roce 2016 a teď v roce 2023 jsme též cestovali, byli jsme například, já tomu říkám povinná jízda, v Kjótu, v Naře a okolí. Speciálně jsme byli v Sekigaharě, kde se roku 1600 odehrála velká bitva, která na konci sjednotila Japonsko. Stálo proti sobě 200 000 bojovníků. Sekigahara je takové údolí, kde je uprostřed vybudované muzeum a pak jsme šli na elektrokoju po všech těch stanovách jednotlivých účastníků bitvy v té době. Byli jsme v Kašimě odkud pochází hódžo a vlastně celá škola Kašima Šinden Džikšinkage-jū [a též Kašima Šin-rjú a Kašima Šintō-rjú]. Byli jsme právě na místě vzniku té školy. Též jsme se zúčastnili tréninku s Kamei Senseiem v Meišínkai dódžo. Byli jsme na hrobě Ikeda Senseie, kde jsme se byli poklonit jeho památce. Byli jsme v prektuře Ibaraki na Aiki Džindža festivalu [Aiki Jinja Taišai] 26. dubna při příležitosti vzpomínky a O-senseie a druhé Dósu Kišomaru Uešibu upř které se koná festival a takový šintoistická ceremonie. Byla zde celá rodina Uešiba a plus tam byl takový vážení hosté jako prezident International Aikido Federation [Wilko Vriesman] a další hosté co dávali takové ratiostei jako obět nebo počtu a před Aiki Džindža na tokovém tom náměstíčku bylo asi tisíc nebo tisíc pět lidí.

Byl zde i Hiroši Tada Sensei?

Premýšlím, ale nepamatuji si ho tam. Opravdu nevím.

Co tě nejvíce baví na aikido?

Libí se mi aikido po té technické stránce. Velmi mě fascinuje technika aikido. To co mě baví je objevovat nové věci, kram se to až dá posunout. Speciálně mně baví ty paralely mezi jednotlivými technikami ať bez zbraní nebo i se zbraněmi. Hledat propojení mezi technikami beze zbraní a technikami se zbraní. Baví mě objevovat ty pozitivita a negativita na úrovni rukou, te-sabaki, nebo na úrovni celé paže, kamihanen a šimohanen, na úrovni nohou, aši-sabaki a na úrovni celého těla, tai-sabaki, jako ūbena tenkan, irimi tenkan. Baví mě objevovat ten moment, že nejsi ničím limitovaný, že to dodává svobodu a baví mě to brousit a leštit do dokonalosti. Já například nemám problém cvičit základní elementární techniku ikkjō, kotegaeshi nebo iriminage co je na šesté kjú, což je šomenuči kiawase a katatori aihmani a také jsem vydržím ikkjō tu techniku hodinu vkuse a hledat ten moment, "ah", teď to bylo dobře, teď jsem se cítil správně, teď jsem to vyrobodil k dokonalosti.

Je něco, v čem ti aikido pomáhá v každodenním životě?

V první řadě mě aikido naučilo kultivovat tu vnitřní energii, ve smyslu, že zpočátku jsem byl takové energické dítě a naučilo mě to být takový klidný. To je něco co opravdu využiji. To není, že by si člověk řekl hm, začnu s aikido, dělá ho dva tři měsíce a řekne, jo teď jsem klidný. Musí do toho opravdu dospět a to je díky tomu cvičení. A co mě na to baví je taková ta filozofie budo. To co mě opravdu na tom zajímá je objevování budo a principů budo. Jednak jsou to ty elementy na fyzické úrovni: ma-ai, kuzushi, kokjū a potom na té mentální úrovni to mecuke, zanshin, ale samozřejmě jsou to věci, co nevyužiji přímo v tom životě, ale využívám je nepřímou, v tom smyslu, že mi dávají jistotu míru sebejistoty a sebedůvěry a ta sebejistota i důvěra ten vnitřní pokoj, vnitřní mír. A úplně stejně, to nevím, jestli je filozofie aikido nebo didaktického systému Ikedy Senseie, vždy se snažím hledat momenty pozitivit a negativ, takže když se něco stane, tak si říkám nemohlo se to stát opačně?, nemůžu to udělat nějak jinak? Stejně jak se ve aikido může udělat jak tenšingae, tak genkei kojūnage, tak i v životě se ptám, jestli si mám vybrat tu nebo tu cestu. Dá se to udělat i jinak? Lépe?

Je něco co bys chtěl vzkázat ostatním aikidistům?

Aby upřímně cvičili a opravdu do toho dávali upřímně všechnu energii a všechno ostatní se stane samo.

Děkuji moc za rozhovor

[Facebook](#) [Twitter](#) [Post](#)

0 komentářů

Seřadit podle [Nejstarší](#) a

[Facebook plugin pro komentáře](#)

"Užívejte si aikido, cvičte a radujte se"

合気道 Aikido 合気道 合気道 aikido aikido aikido

Vytvořeno službou Webnode • [Cookies](#)

Tento web je vytvořen pomocí Webnode. [Vytvořte si vlastní stránky zdarma ještě dnes!](#)

[Vytvořit stránky](#)